

Repertoriumnummer
2017/
Datum van uitspraak
06 maart 2017
Rolnummer
2015/AB/299

Uitgifte

Uitgereikt aan

op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

vijfde kamer

Arrest

ARBEIDSONGEVAL, BEROEPSZIEKTEN

tegensprekelijk arrest

definitief

1. L. L.,

appellant, vertegenwoordigd door mr. Mélanie SEVENANT loco mr. David GAILLIAERT, advocaat te 8210 LOPPEM, Heidelbergstraat 66

2. D. K. V.,

appellante, vertegenwoordigd door mr. Mélanie SEVENANT loco mr. David GAILLIAERT, advocaat te 8210 LOPPEM, Heidelbergstraat 66

tegen

HET FEDERAAL AGENTSCHAP VOOR BEROEPSRISICO'S (afgekort FEDRIS) voorheen HET FONDS VOOR ARBEIDSONGEVALLEN, met maatschappelijke zetel te 1210 BRUSSEL, Sterrenkundelaan 1, geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. PENNING Erwin, advocaat te 9050 GENTBRUGGE, Brusselsesteenweg 723

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het volgend arrest uit:

Gelet op de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder op:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 25 oktober 2010 door de arbeidsrechtbank van Brugge, 1ste kamer (A.R. 07/112444/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van het arbeidshof te Gent, afdeling Brugge op 16 maart 2011,
- het arrest van het arbeidshof te Gent, afdeling Brugge van 23 februari 2012 en de conclusies neergelegd ter griffie van dit hof,
- de voorziening in cassatie van 27 september 2012,
- het arrest van het Hof van Cassatie van 15 september 2014,

- de dagvaarding na cassatie ontvangen ter griffie van het arbeidshof te Brussel op 26 maart 2015,
- het tussenarrest van dit hof van 23 mei 2016,
- de conclusies na tussenarrest voor de appellanten, neergelegd ter griffie op 18 oktober 2016,
- de conclusies na tussenarrest voor de geïntimeerde, neergelegd ter griffie op 12 september 2016 en 17 november 2016,
- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare zitting van 6 februari 2017, waarna de debatten werden gesloten, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak gesteld op heden.

*

De vordering

1.

In het arrest van 23 mei 2016 besliste dit arbeidshof reeds wat volgt:

“Verklaart het hoger beroep gegrond,

Hervormt het vonnis van de arbeidsrechtbank te Brugge van 25 oktober 2010, behalve wat betreft de beslissing over de kosten van het geding,

Zegt voor recht dat de heer en mevrouw L. overeenkomstig de artikelen 15, 20 en 20 bis van de arbeidsongevallenwet ieder recht hebben op een lijfrente gelijk aan 20 % van het basisloon van hun zoon C. L. die is overleden op 6 oktober 2000 ingevolge een arbeidsongeval toen hij in dienst was van de nv Shamrock Rederij.

Heropent de debatten opdat de partijen standpunt innemen over het bedrag van het basisloon voor de berekening van de rente.”

2.

In hun laatste conclusies vorderen de heer en mevrouw L. :

“Te zeggen voor recht dat eerste en tweede concludanten ieder recht hebben op een lijfrente van 20% van het basisloon van hun zoon C. L. die is overleden op 6 oktober 2000 ingevolge een arbeidsongeval toen hij in dienst was van de rederij Shamrock.

Te zeggen voor recht dat het basisloon in kwestie dient bepaald te worden aan de hand van het K.B. van 28 december 1971 tot vaststelling van de bijzondere regelen inzake de toepassing van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 op de zeelieden (zoals tussentijds aangepast), rekening houdend met de indexatie zoals voorzien in artikel 39, lid 3, van de Arbeidsongevallenwet, alsook met de verwijlntresten aan wettelijke rentevoet vanaf 6 oktober 2000 tot aan datum der algehele betaling van de achterstallen.

Het F.A.O. zich tenslotte te horen veroordelen tot het betalen van alle (te indexeren) gedingkosten in beide aanleggen als volgt begroot in hoofde van conculanten:

RPV Eerste aanleg: 262,37 euro

RPV Beroep: 349,80 euro

Dagvaardingskosten: 70,74 euro

Rolrechten Beroep na Cassatie: 349,80 euro"

3.

In zijn laatste conclusie vordert Fedris (toen nog FAO)¹ :

"Te zeggen voor recht dat het dodelijk arbeidsongeval waarvan de heer C. L. op 6/10/2000 het slachtoffer werd, dient te worden geregeld met inachtneming van een basisloon van 984.300 BEF of € 24.400,16;

Over de kosten uitspraak te doen als naar recht, met dien verstande dat de rolrechten beroep na cassatie niet moeten worden toegekend aan de partijen L. –D.K., nu deze kosten door het Fonds voor Arbeidsongevallen werden gedragen."

Bespreking

De rente:

4.

De rente waarop de heer en mevrouw L. recht hebben is een "lijfrente gelijk aan 20 % van het basisloon" van hun zoon C. L. (artikelen 15, 20 en 20 bis van de arbeids-ongevallenwet).

Deze rente wordt geïndexeerd overeenkomstig artikel 27 bis van de arbeidsongevallenwet.

Het basisloon:

¹ Artikel 3 van de wet van 16 augustus 2016 met betrekking tot de fusie van het fonds voor arbeidsongevallen en het fonds voor de beroepsziekten bepaalt: "Het Fonds voor arbeidsongevallen, opgericht door het koninklijk besluit nr. 66 van 10 november 1967 tot verruiming van de bevoegdheden van de Steun- en Voorzorgskas ten behoeve van door arbeidsongevallen getroffen en tot wijziging van haar benaming in "Fonds voor arbeidsongevallen", wordt op 1 januari 2017 het Federaal agentschap voor beroepsrisico's, afgekort "Fedris". "

5.

Artikel 34 van de arbeidsongevallenwet bepaalt: *“Onder **basisloon** wordt verstaan het loon waarop de werknemer, in de functie waarin hij is tewerkgesteld in de onderneming op het ogenblik van het ongeval, recht heeft voor de periode van het jaar dat het ongeval voorafgaat.”.*

Artikel 79 van de arbeidsongevallenwet bepaalt: *“De koning stelt het basisloon van **de zeelieden** vast. Zo de getroffene op het ogenblik van het ongeval in een lagere categorie is tewerkgesteld dan diegene waartoe hij normaal behoort, wordt voor de berekening van de vergoedingen rekening gehouden met het loon dat voor die laatste categorie bepaald is.”.*

Het volgt uit deze wettelijke bepalingen dat het basisloon op het ogenblik van het arbeidsongeval dient in aanmerking genomen te worden.

6.

Het arbeidsongeval gebeurde in 2000.

Met het KB van 28 december 1971 tot vaststelling van de bijzondere regelen inzake toepassing van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 op de zeelieden gaf de Koning uitvoering aan voormeld artikel 79 van de arbeidsongevallenwet .

Dit KB bepaalde in artikel 2 (voor de wijziging ervan bij KB van 29 april 2001):” *De bedragen van het basisloon vastgesteld in de bijlagen gevoegd bij dit besluit dienen tot grondslag van de berekening van :*

1° de vergoedingen overeenkomstig de wet toe te kennen aan de door arbeidsongevallen getroffen zeelieden of hun rechthebbenden;

2° de premie door de reders verschuldigd aan het Fonds.

De bedragen vastgesteld in bijlage 1 betreffende de zeevissers.

De bedragen vastgesteld in bijlage 2 betreffende zeelieden ter koopvaardij.

Zij worden gekoppeld aan het indexcijfer van de consumptieprijzen volgens dezelfde regelen als die bepaald ter uitvoering van artikel 39, derde lid, van de wet.”.

De bijlage 1 vermeldt voor de zeevissers een forfaitair basisloon dat varieert volgens de motorkracht van het vissersvaartuig en de functie van de zeevisser. Het KB van 17 maart 2000 ² verving de bestaande bijlagen door nieuwe bijlagen met daarin de basislonen die van toepassing waren vanaf 1 januari 2000.

7.

² KB van 17 maart 2000 tot wijziging van het KB van 28 december 1971 tot vaststelling van de bijzondere regelen inzake toepassing van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 op de zeelieden.

Uit de aangifte van het arbeidsongeval blijkt - en er bestaat geen betwisting over- dat C. L. werkte als "matroos" op een vissersboot met een motor van meer dan 221 kW. Voor deze categorie zeelieden bedroeg het basisloon in 2000 (jaar van het arbeidsongeval) , 24.400,16 euro.

De heer en mevrouw L. hebben dus recht op de geïndexeerde rente gelijk aan 20 % van dit basisloon van 24.400,16 euro.

8.

Bij de berekening van de rente mag het door de Koning bepaalde forfaitair basisloon voor 2000 niet worden geïndexeerd.

Zo bevestigde ook het Hof van Cassatie : "Overwegende dat in artikel 79 van de Arbeidsongevallenwet de Koning gelast wordt het basisloon van de zeelieden vast te stellen; dat deze bepaling alleen in zoverre van artikel 34 afwijkt dat geen rekening wordt gehouden met het werkelijke door de zeeman verdiende loon, maar dat het basisloon forfaitair wordt vastgesteld op een bedrag dat de getroffene geacht wordt als loon te hebben ontvangen gedurende het jaar dat aan het ongeval voorafgaat; dat artikel 79 evenwel geen afbreuk doet aan de in artikel 34 eveneens vervatte beginsel dat het basisloon wordt bepaald op het ogenblik van het ongeval." (arrest van 24 december 1975, JTT 1976,225).

De appellanten verwijzen naar artikel 2 van het KB van 28 december 1971 dat bepaalt dat de bedragen (van het basisloon) vermeld in de bijlagen worden gekoppeld aan het indexcijfer van de consumptieprijzen volgens dezelfde regelen als die bepaald ter uitvoering van artikel 39, derde lid, van de arbeidsongevallenwet. Deze bepaling houdt enkel in dat het forfaitair basisloon van het slachtoffer op het ogenblik van het arbeidsongeval gelijk zal zijn aan het geïndexeerd bedrag zoals van toepassing op dat ogenblik (en zoals elk jaar wordt bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad). Voor een arbeidsongeval in het jaar 2000 bedroeg dit forfaitair basisloon 24.400,16 euro. De wet laat niet toe het basisloon zelf aan te passen aan de schommelingen van het indexcijfer van de consumptieprijzen (vgl. Cass., 25 september 1974, RW 1974-75,nr. 1627).

9.

Alle verdere verwijzingen door de partijen in hun conclusies naar het artikel 39 van de arbeidsongevallenwet, de wijziging ervan door artikel 30 van de wet van 6 augustus 1993³ en de uitlegging door het Hof van Cassatie van dit artikel wat betreft de berekening van de vergoedingen overeenkomstig dit artikel, voor en na deze wetswijziging⁴, zijn daarom niet

³ Artikel 30 van de wet van 6 augustus 1993 voegde een vijfde lid toe aan artikel 39 van de arbeidsongevallenwet : "De loonbedragen, bedoeld in het eerste en derde lid, die in aanmerking genomen worden voor de vaststelling van de vergoedingen en renten, zijn uitsluitend deze die van kracht zijn op de datum van het ongeval."

⁴ Het Hof van Cassatie bevestigde dat uit deze wetswijziging volgde dat voor de ongevallen overkomen vanaf 1 juli 1993 de vergoedingen dienen berekend te worden op *het grensloon* van kracht op het ogenblik van het ongeval, met uitsluiting van de latere aanpassingen van het grensloon tot de definitieve vaststelling van de

relevant voor het basisloon van de zeevisser. Artikel 39 van de arbeidsongevallenwet bepaalt de *maximale grensbedragen* van het basisloon waarop de vergoedingen en de rente worden berekend en niet het bedrag van het basisloon als dusdanig (waarvan de berekening wordt geregeld in artikel 34 van de arbeidsongevallenwet).

De intrest

10.

Op de uitkeringen die Fedris verschuldigd is, is van rechtswege intrest verschuldigd vanaf het ogenblik waarop zij eisbaar worden (artikel 42, derde lid arbeidsongevallenwet).

De rechtsplegingsvergoeding

11.

De behandeling van de zaak voor en na cassatie vormt één enkele aanleg en er mag dus slechts één rechtsplegingsvergoeding worden toegekend voor deze enkele aanleg. (vgl. Cass., 10 september 2015, AR C.13.0402.N - C.13.0403.N, www.juridat.be: Cass., 7 november 2014, AR C.14.0122.N, AC 2014, nr. 633).

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, in het bijzonder artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben, in vervolg op het arrest van 23 mei 2016:

Verklaart het hoger beroep gegrond,

Hervormt het vonnis van de arbeidsrechtbank te Brugge van 25 oktober 2010, behalve wat betreft de beslissing over de kosten van het geding.

Zegt voor recht dat de heer en mevrouw L. overeenkomstig de artikelen 15, 20 en 20 bis van de arbeidsongevallenwet ieder recht hebben op een lijfrente gelijk aan 20 % van het basisloon van hun zoon C. L. die is overleden op 6 oktober 2000 ingevolge een arbeidsongeval toen hij in dienst was van de nv Shamrock Rederij. Zegt voor recht dat deze rente geïndexeerd wordt overeenkomstig artikel 27 bis van de arbeidsongevallenwet.

vergoedingen (zoals integendeel wel diende te gebeuren volgens de rechtspraak van het Hof voor de wetswijziging) (Cass. 15 april 1996, RW 1996-97, 499).

Veroordeelt Fedris tot betaling van de overeenstemmende vergoedingen en interesten overeenkomstig de toepasselijke wettelijke regels en met inachtneming van een basisloon van 984.300 BEF of 24.400,16 €.

Legt de kosten van het geding in hoger beroep ten laste van Fedris, voor appellanten begroot op 349,80 € rechtsplegingsvergoeding hoger beroep.

Aldus gewezen en ondertekend door de vijfde kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit:

C. CORBISIER,	raadsheer,
S. ALAERTS,	raadsheer in sociale zaken, werkgever,
R. VAN CAUWENBERGE,	raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider,
bijgestaan door :	
K. CUVELIER,	griffier.

C. CORBISIER;

K. CUVELIER;

S. ALAERTS

R. VAN CAUWENBERGE

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van maandag 06 maart 2017 door:

C. CORBISIER, raadsheer,
bijgestaan door
K. CUVELIER, griffier.

C. CORBISIER

K. CUVELIER